

TERMS AND CONDITIONS

SUTARTIES SALYGOS

DREAMLAND BILLIONAIRES

LAUREN ASHER

LAUREN ASHER

LAUREN ASHER

TERMS AND CONDITIONS
SUTARTIES SĄLYGOS

Romanas

Vilnius
2023

PLAYLIST

The Man – The Killers

I am not a woman, I'm a god – Halsey

If I Ever Feel Better – Phoenix

Glitter – BENEE

Enemy – Imagine Dragons, JID, & League of Legends

Wicked Games – Kiana Ledé

Fallen Star – The Neighborhood

Altar – Kehlani

Slow Dancing In a Burning Room – John Mayer

Trip – Ella Mai

Shivers – Ed Sheeran

Angels Like You – Miley Cyrus

Animal – Neon Trees

Unlearn – benny blanco & Gracie Abrams

Earned It – The Weeknd

safety net – Ariana Grande ft. Ty Dolla \$ign

Iris – The Goo Goo Dolls

Daylight – Taylor Swift

Someone To Stay – Vancouver Sleep Clinic

Great Ones – Maren Morris

Marry Me – Train

Paper Rings – Taylor Swift

*Visiems, kurie kovoja su nematomais demonais.
Aš jus matau.*

1

AIRISĖ

– Mėgautis tokia diena vienai prilygsta nusikaltimui, – Kalas, mano geriausias draugas ir bosų brolis, išblaško mintis.

Net susiglamžiusiu kostiumu ir neplautais šviesiais plaukais traukia pro šalį einančių padavėjų dėmesį. Užra-
kinusi telefoną nusišypsau.

– Juk išteku ne aš.

Kalas akimis stebelijasi man į veidą.

– Ne, bet tu tampai virveles, padarei neįmanoma.

– Nebuvo taip blogai.

– Tau kažin kas negerai. Ar... liūdi, kad Deklanas veda? – taria žemesniu nei įprastai balsu.

– Ką? *Ne.*

– Tada kas?

Nunarinus galvą prieš akis nukrinta ant akių užkrenta kelios garbanos. Norėdama išlyginti raukšles, kurių nėra, perbraukiu ranka per suknelę. Ant rudos odos ryškiai spindi levandų spalvos audinys, dėl to atrodo gerokai laimingesnė nei iš tikrųjų jaučiuosi.

– Ką tik sulaukiau elektroninio laiško, kad negavau darbo.

– Šūdas. Labai gaila. Žinau, kaip ilgai ruošėsi pokalbiui.

Net kelis mėnesius Keino įmonės personalo skyriui ruošiau pristatymą, bet jis vis tiek buvo atmestas. Skauda labiau nei turėtų. Niekada nesvajojau apie personalo vadybininkės pareigas, bet jos neabejotinai būtų padėjusios susikurti daug žadančią ateitį. Tokią, kuri pasitarnautų daugybei korporacijų pinklėse įstrigusių disleksikų. Jei tik suteiktų progą, mano idėjos galėtų pagerinti visos įmonės darbo kokybę.

Galite bandyti dar kartą.

Virpančiomis lūpomis nusišypsau.

– Turbūt nebuvo lemta.

– Nusišneki.

– Bet tai tiesa, – nusijuokiu. – Bent jau Deklanas nesužinojo. Įsivaizduoji, jei būčiau pasakiusi ir negavusi darbo? Prikaišiotų visą likusį gyvenimą.

– O taip, panašu į jį.

– Tai bent vakarėlis! – plačiai nusišypsojusi parodau į milžinišką balionų arką.

Žvelgdamas į ryškiai mirgantį ženklą *Ji ištarė taip* Kalas kilsteli antakį.

– Per švelniai pasakyta. Jam patiks.

Dirbtinai džiūgaudama suklapsiu blakstienomis.

– Tiesiog surengiau vakarėlį, kaip manęs prašė. Galėjo patikslinti, kokios nori šventės.

– Tikiuosi, niekada tavęs nesupykdysiu.

– Jau turiu tai dienai sukurpusi planą.

Kalas apsimestinai sudreba.

– Kur būsimoji nuotaka?

– Prieš skelbdamas žinią Deklanas norėjo su ja susitikti.

Jis išpučia akis.

– Kodėl, po velnių, leidai?

– Hm... nes dar nėra jos regėjęs?

– Būtent! Todėl mintis tiesiog siaubinga! – Kalas persibraukia vešlias garbanas.

– Manai, tai privers persigalvoti?

– Žinant brolių, net nereikės prievartos.

– Ji pasirašė sutartį. Sandoris baigtas.

– Sakykim... – Kalas gūžteli pečiais.

– Gal reikėtų patikrinti, – atsisuku į liftą.

Kalas suima ranką.

– Ne. Šiandien tau laisvadienis.

– Bet...

– Tu turbūt teisi. Deklanas nerizikuotų visko netekti dėl kažkokios kvailystės. Net jis žino, kada įtraukti nagus.

– Dabar *aš* žinau, kad meluoji.

Kalas sukikena.

– Nagi. Eime vidun laukti Deklano. Įsivaizduok, kaip nesėkmingai stengsis nesiraukyti. Po galais, nesu matęs, kad be pašaipos bent akies krašteliu žvelgtų į merginą po... – nutyla.

– *Po?*

Kalas net nežiūri man į akis.

– Visą amžinybę. Turbūt kas vakarą masturbuodamasis nutrynė penį iki kraujo.

Sukrizenusi niukteliu petį.

– Liaukis! Jis – mano *bosas*.

– Koks skirtumas? Stebiuosi, kad jo daikčiukas dėl tokios savivalės vis dar laikosi.

Darsyk sukikenu.

– *Kalahanai*, – pasigirsta Deklano balsas, kuri išgirde prašalaičiai staiga sprunka vidun.

– Jis neabejotinai moka atsikratyti žmonių, – pareiškia Kalas.

Deklanui priartėjus prie mūsų Kalo akyse išnyksta laimės spindesys. Atmosfera akimirksniu atšąla, o Deklano ledinis žvilgsnis, atrodo, galėtų sustabdyti klimato atšilimą. Jo didžiulis kūnas užstoja visą vestibulį. Užnugarėje stovintis prožektorius dar labiau pabrėžia jo bruožus, išryškina tamsias akis ir smailų žandikaulį.

Lyginant su šviesiaplaukiu ir mėlynakiu Kalu, Deklanas primena giliausią vandenyno įdubą – šaltą, tamsią

ir bauginamai tylią. Jis – tarsi netoliese tūnanti pabaisa, sėlinanti taip arti, kad sumedžiotų grobį. Pradedant tamsiais plaukais ir baigiant susiraukusia veido mina verčia visus nuo jo bėgti kuo toliau.

Na, visus, bet tik ne mane. Žmonėms galbūt atrodo, kad mano ištikimybę nusipirko pinigais, bet taip nėra. Vienas kitam jaučiame pagarbą, išlaikiusią laiko išbandymą. Pirmaisiais mėnesiais dirbdami patyrėme daug iššūkių, bet mano užsispyrimas puikiai atlikti asistentės pareigas atvedė prie dabartinių gerų santykių.

Kažkodėl sutariame, nors esame visiškos priešingybės. Aš – juodaodė moteris, jis – baltaodis vyras. Aš šypsausi, jis raukosi. Jis anksti keliasi, kad spėtų pasportuoti, mane į sporto salę nusitemptum nebent sulčių bare išgerti kokteilio. Net norėdami negalėtume labiau skirtis, bet kažkodėl nesipykstam. Bent jau aš.

Žengiu žingsnį tarp brolių.

– Deklanai, ką čia veiki? Jau laikas paskelbti?

Deklanas pažvelgia į mane. Daugelis nuo tokio žvilgsnio susigūžtų, bet aš ištiesiu nugarą ir, kaip mokė močiutė, įsištebeiliju tiesiai jam į akis.

– Ji atsisakė.

Sumirksiu.

– Kas atsisakė? Vestuvių planuotoja?

– Ne. Žmona. Belinda.

– Betanė pabėgo?!

Kalas stovi savimi patenkintas.

Sugadinęs kruopščiai rengtą planą, Deklanas net nesivargina nusukti akių.

– Taip. Ji.

– Negali būti, – atsisakau tikėti, kad sužlugdė mano sunkų kelių mėnesių darbą. Beveik neįmanoma surasti merginą, kuri sutiktų už jo tekėti ir susilaukti vaiko, kad Deklanas galėtų tapti generaliniu direktoriumi ir gautų palikimą.

Stebėdamasi situacijos nepakeisi.

– Nenoriu priminti, ką sakiau... – pareiškia Kalas.

– Tu kaltas, – pažvelgiu į jį.

Kalas iškelia rankas.

– Ne! Kuo čia aš dėtas, kad brolio ego didesnis už penį.

Deklanas trenkia Kalui per pakaušį. Nekreipdama dėmesio į kivirčą žingsniuojau kilimu sukdamu ratus.

– Reikėjo nešdintis, kol dar turėjai galimybę, – išmaukęs stiklą Kalas griebia mano pusiau nugertą taurę šampano.

– Kalbi iš asmeninės patirties?

Kalo šnervės išsiplečia. Jis sugniaužia kumščius ir mėgindamas nusiraminti kelis kartus giliai įkvepia. Galiausiai atsisuka į mane.

– Todėl senelis ir iškėlė tokią sąlygą. Žinojo, kad Deklanas nepasiruošęs tapti generaliniu direktoriumi, o šeima sušvelnintų jo charakterį. Kaip visus sužlugdyti norintis žmogus gali įkvėpti mases?

Deklano žandikauliui įsitempus, Kalas pašaipiai kilsteli antakį.

Parodau pirštu į Kalą.

– Nustok elgtis kaip mažas vaikas ir pamiklink smegenis, kaip išsisukti iš šios padėties, – atsigręžusi pamatau į mane spoksantį Deklaną. – O tu nustok lieti pyktį ant nekaltų žmonių. Ne Kalas susimovė, o *tu*.

Deklanas veria mane tuščiu žvilgsniu, kurio nemėgstu labiau už viską pasaulyje.

Kalas šypteli.

– Žinoma, susimovė. Atnaujinant jo programinę įrangą pamiršo įdiegti komandą būti padoriu žmogumi.

– Jūs abu beviltiški, – suniurzgu ir griebusi telefoną surenku Betanės numerį. Telefonui dusyk suskambėjus išgirstu balso paštą. Skambinu dar kartą, bet šį sykį balso paštas pasigirsta iškart.

– Po galais!

– Neatsako? – linksmi taria Kalas.

– Ką iškrėtei? – sušnypščiu Deklanui, kuris, tarsi dalyvautų pačiame nuobodžiausiam pokalbyje, nusibraukia nematomą pūką nuo švarko rankovės.

– Ji netiko šiam darbui.

– Ir ką dabar daryti? Šimtas žmonių susirinko išgirsti apie tavo sužadėtuves su paslaptinga moterimi. Klausau ištempusi ausis.

Deklanas prisimerkęs pasižiūri į mane, o aš, rankas užmetusi ant klubų, spoksau į jį.

Tarsi norėdamas priminti apie save Kalas atsikrenkščia.

– Man irgi smalsu, kuo viskas baigsis. Išgirdęs apie neįvykusias sužadėtuves tėvas šokinės iš laimės.

O Dieve. Deklano tėvas nežino apie Braidžio Keino laišką su visais paveldėjimo reikalavimais, bet jis ne kvailys. Sėkmingu verslininku tapo ne šiaip sau. Net neabejoju, kad, vos tik sužinojęs apie netikras sužadėtuves, skuostų pas advokatą. Jei šis patikėtų jo žodžiais, Deklanas prarastų viską.

Galvok, Airise, galvok. Viliuosi, kad trečias kartas nemeuos, ir vėl skambinu Betanei. Per telefono ausines pasigirsta balso paštas.

Kalas sušvilpęs suvaidina sprogimo garsą.

– Taip skamba griūvanti Deklano ateitis.

– Ar tavęs niekas nelaukia? Galbūt apleistame bare? – atrėžia Deklanas.

– Kam mokėti už alkoholį, jei galiu gerti už tavo pinigų? – nusišypsojęs Kalas pakelia šampano taurę.

Mintyse juos nutildžiusi svarstau, kaip elgtis toliau.

Ką gali padaryti? Pagaliau mesti darbą?

Ne. Atsisakau pasiduoti. Ypač dabar, kai Deklanui iki tikslo liko tiek nedaug.

Galėtum paskambinti atsarginei nuotakai, bet... Deklanas ją pravirkdė.

– Žinai, Airisė vieniša, – Kalas išsišiepia it velniūkštis. – Suvaidintų puikiai. Juk pažįsta tave geriau nei bet kas kitas.

– Ne, – atkerta Deklanas.

Palauk.

Taip.

Aš!

Man niekas netrukdo tapti nuotaka. Neturiu vaikino ar kitų išipareigojimų, todėl lengvai pakeisčiau Betaną.

Vien todėl, kad gali, nereikia, jog turėtum.

Bet jei ne aš, tada kas? Nebeturime nei laiko, nei sužadėtuvių.

Praveriu burną, bet nespėjus pasakyti nė žodžio mane nutraukia Deklano vestuvių planuotoja Tati.

– Štai kur jūs! Svarsčiau, kur pasislėpė būsimasis jaunikis, – nuaidi skardus Tati balsas.

– Už tokias linksmybes dar reikėtų susimokėti, – Kalas išmaukia mano gėrimą ir plačiai šypsodamasis atsiremia į stalą.

– Kur sužadėtinė, apie kurią tiek mažai girdėjau? – Tati pamojuoja užrašine tarsi burtų lazdele.

Dėl tokių situacijų džiaugiuosi, kad nuslėpiau Betanės tapatybę.

Negali rimtai svarstyti santuokos. Tu jo nemyli.

Man nereikia jo mylėti. Tai sutartis, ne meilės saitai.

Deklanas išblaško mintis.

– Beatr...

– Brangusis, jos vardas Tati, – priglaudžiu ranką prie krūtinės. Deklano kūnas įsitempia, todėl dar kartą paglostau tarsi sakydama, kad elgtųsi natūraliai.

Deklanas suraukęs juodus antakius pažvelgia į mano ranką, lyg norėtų po vieną nuplėšti pirštus.

– Ką darai? – jo žodžiai persmelkia iki širdies gelmių.

– Nesivargink pažindindamas ir pasakodamas mūsų istoriją, – kuo mieliausiai nusišypsau, kaip tik pavyksta išpešti šiomis aplinkybėmis.

Staiga prabyla proto balsas.

Airise, ar tikrai tai darysi?

Neturi kito pasirinkimo.

Tai santuoka! Išsigandusi negalėsi tiesiog pabėgti.

Veju šalin prieštaraujančias mintis. Tik keleri mano gyvenimo metai.

O kaip dėl vaiko?!

Na, visada norėjau būti mama.

Taip. Po penkerių metų!

Bent jau galiu anksčiau imtis penkerių metų plano.

Nurijusi gumulą gerklėje vėl atsisuku į Tati. Atsitraukiu nuo Deklano ir suėmusi jo ranką pajuntu, kaip po kostiumu įsitempia raumenys.

Gerai. Dar reikės padirbėti su jo reakcija į prisilietimą.

– Tati, kalbėdama telefonu nutylėjau dalį tiesos.

Jos šypsena dingsta nuo veido.

– Ak...

– Iki mūsų susitikimo nenorėjau išsiduoti, kad esu ne tik Deklano asistentė. Gana ilgai dirbu Keino kompanijoje, kad žinočiau, kaip lengvai sklinda paskalos.

Tati priglaudžia užrašinę prie krūtinės.

– Žinoma. Suprantu.

– Bijojau žmonių reakcijos sužinojus, kad susitikinėjau su savo bosu, bet nebegalime ilgiau slapstyti. *Nebenorime ilgiau slapstyti*, – nevalingai suvirpinu balsą.

Deklanas išsiduoda nerimaujantis tik du kartus sumirksėdamas. *Niekada* nemačiau, kad mirktelėtų dusyk. Net žlugus sandoriui, prie kurio dirbo dvejus metus, ir net mirus seneliui.

Tai... *kelia nerimą.*

Atsistojusi tiesiau atsigręžiu į Tati.

– Mes pasiruošę dar vienam žingsniui. Nebenorime savo meilės laikyti paslapyje.

Kalas iškelia du nykščius už Tati nugaros. *Oskaro vertas* pasirodymas – ištaręs be garso, iškeltais viduriniais pirštais paragina Deklaną nusišypsoti.

Tati suima mūsų rankas ir plačiai nusišypso.

– Oho! Šis vakaras jums turbūt be galo svarbus, – jos žvilgsnis nukrypsta į mano bevardį pirštą.

– O, tiesa. Žiedas! – atsisuku į Deklaną.

Net aklas pastebėtų jo žandikaulio tiką.

Atleisk, Deklanai, tiesiog padedu įgyvendinti tavo ateities planus, nors galbūt dabar ir atrodo kitaip.

Deklanas, ištraukęs ranką iš mano gniaužtų, išima iš kišenės platinos žiedą su deimantu, kuris nustebina elegancija. Nė trupučio neprimena papuošalo su gigantišku deimantu, kurį išrinkau jo būsimai žmonai. Todėl jaučiuosi dar labiau pasimetusi. Ar parduotuvėje pasiėmė ne tą? Žinojau, kad nederėjo jam patikėti tokios svarbios užduoties, bet Deklanas reikalavo.

Tati tyliai klausdama kilsteli antakį.

– Paprašiau Deklano sumažinti. Nelemtas žiedas nuskrido nuo piršto vos tik po piršlybų puoliau į jo glėbį.

– O ne! – Tati papučia lūpas.

Kalas žengia šalia jos.

– Įspėjau brolių, kad nesipirštų per audrą, bet laikėsi savo, nes Airisė jas tiesiog dievina.

– Dar nemačiau, kad žmogus taip greit atsiklauptų, – mirktelejusi Tati stebiu, kaip parausta jos skruostai.

Deklanui dar stipriau susiraukus, darosi tik linksniau.

– Vydamasis žiedą vos nesuplėšė Tomo Fordo kelnių. Dar neteko regėti, kad taip panikuotų. Džiaugiuosi, jog surado, kol nenunešė vanduo, – apglėbęs brolių per petį porina Kalas.

Deklanas nustumia jį šalin.

– Ar nufilmavot? Norėčiau parodyti svečiams! – Tati veidas nušvinta.

Pajuntu, kaip įkaista sprandas.

– Ne. Deklanas pasipiršo netikėtai. Buvo taip romantiška... – šalia stovinčiam šetonui sugriebus kairę ranką giliai įkvepiu netekusi žado. Maudamas žiedą pirštais liečia mano pašiurpusią odą.

– Tik pažiūrėk! Visgi tinka! – Tati suploja. Ji neabejotinai turi tik du garso režimus – garsų ir ausį režiantį.

– Turbūt savo įtemptame grafike ištaikė akimirką ir pataisė, – tariu kaistančiais skruostais.

Darsyk pažvelgęs į žiedą ant mano piršto, Deklanas susikiša ranką į kišenę.

Pirštu perbraukiu deimantą ir trukteliu iš vietos nejudantį žiedą. Atsikrenkštusi plačiai nusišypsau.

– Atrodo, užstrigo.

Negaliu patikėti, kad Betanės pirštai smulkesni už mano. Ar galiu ši vakarą bent akimirksniu atsipūsti?

– Visomis prasmėmis, – tyliai ištarė Deklanas, kad tik aš girdėčiau. Savo žemu balsu per kūną pasiuntęs šaltuką šiek tiek atsitraukia.

Giliai įkvepiu, o Deklanas pasitvarko švarką.

– Pradėkim pasirodymą.

O taip. Nei daugiau, nei mažiau. Netikra santuoka išgelbės viską, dėl ko mano bosas dirbo visą gyvenimą.

Galvodama apie tai pajuntu stipriausią gyvenime paniką. Raminu save, kad santuoka – tik formalumas, bet jokie argumentai nenumaldo besidaužančios širdies.

Tarsi jausdamas šį augantį nerimą Deklanas susitinka mano žvilgsnį. Supratusi situacijos rimtumą jaučiuosi lyg nusvilusi saulėje. Su kiekviena sekunde darosi vis sunkiau kvėpuoti.

Įsipareigojau padėti Deklanui – laimėje ir nelaimėje.

Kol mirtis mus išskirs.

2

DEKLANAS

– Norėčiau vienas pasikalbėti su *sužadėtine*, – žodžiai nudilgina liežuvį tarsi švitrinis popierius.

Airisės žvilgsnis susitinka manąjį, bet galiausiai išsigandusiomis akimis prašydama pagalbos atsisuka į Kalą. Nors skaitydama mane kaip poligrafas puikiai sukasi darbe, šiandien ši savybė tik dar vienas trūkumas.

Kalas žiojasi kažką sakyti, bet pamatęs mano skrodžiantį žvilgsnį lėtai atsitraukia.

– Pasimatysim viduj, – atsisveikinęs su Airise patraukia į pobūvių salę.

Vestuvių planuotoja žvilgteli į laikrodį.

– Grįšiu už penkių minučių. Niekur nepabėkit, – mirk-telėjusi nupėdina į virtuvę.

Širdis krūtinėje plaka it pašėlusį. Mėgindamas nusiraminti tris kartus giliai įkvepiu.

Prašei Airisės surasti žmogų su dviem X chromosomomis, galintį daugintis. Belieka kaltinti tik save patį.

Nebėra kelio atgal. Niekada nemaniau, kad be mano pritarimo Airisė šito imtųsi. Tai siaubinga mintis, galinti sugriauti viską, ką kartu kūrėme tiek metų.

Nusiramink.

Vienas du...

Velniop...

– Po galais, ką sau galvojai?

Nuo mano balso nesuvirpa nė vienas Airisės plaukelis, bet pasibjaurėjusi tokiu elgesiu papučia lūpas.

– Saugau tavo pasturgalį, štai ką.

– Nelabai suprantu kaip.

– Gal užrašyti tave į akių patikrą? Kiek žinau, senstant prastėja regėjimas, – įprastas juokelis apie mūsų dvylikos metų skirtumą nepraskaidrina nuotaikos.

– Nebandyk mano kantrybės.

– O tu nedrįsk taip į mane žiūrėti, – užmetusi ranką ant klubų atsistoja kovos poza. Dėmesį patraukia ant tamsios odos išryškėjęs deimantas. – Tik dėl manęs nebereikia teisintis šimtui svečių, kodėl neatsivedei išraudusios būsimosios nuotakos. Ką pasakytum? Kad pasimetė pašte?

– Ne, – sugriežiu dantimis. – Nors paštu užsakoma nuotaka dabar atrodo geresnė alternatyva.

Jos tamsios akys valiūkiškai žiba.

- Pripažink. Nebeturi nei laiko, nei pasirinkimo.
- Akivaizdu, – žvilgteliu į Airisę, kurios akyse blyksteli, bet akimirksniu išnyksta kažkokia emocija. Susitikusi mano žvilgsnį kilsteli smakrą.
- Puikiai moki pasistengti, kad mergina pasijustų ypatinga.
- Tave apibūdinamas niekada nevarčiau šio žodžio. Tokiai merginai jis pernelyg abstraktus. Iškėlusi rankas Airisė sudejuoja.
- Nežinau, kodėl pamaniau, jog tai gera mintis.
- Ne tu viena. Koks tikrasis tavo motyvas?
- Taip tave mėgstu, kad gelbėju nuo paties savęs. Turbūt kenčiu nuo kokių nors cheminių medžiagų stygiaus, pirmadienį papasakosiu apie tai psichologui.
- Pažvelgiu jai į akis.
- Nesakyk, kad už manęs tekėsi iš geros širdies? Suraukusi juodus antakius atsistoja tiesiau.
- O jeigu dėl jos?
- Neapsimetinėk. Tokios istorijos vyksta tik *Dreamland* filmuose.
- Airisė praveria lūpas.
- Neapsimetinėju, nors pamačiusi tavo reakciją norėčiau.
- Kažkas čia ne taip. Kodėl kelis mėnesius ieškojusi tobulos kandidatės Airisė užsimanė tapti mano žmona?
- Nes nenorėjo stebėti, kaip vedi kitą moterį*, – kužda vidinis balsas.

Ar gali būti? Ne. Negali.

O gal gali?

Kaip dar paaiškinti jos neracionalų elgesį? Stebiu, kaip žvelgdama į sužadėtuvių žiedą lėtai pirštu braukia per ovalią deimanto briauną. Drįščiau pasakyti, *pagarbiai*.

Velnias.

Simpatija – nereikšminga smulkmena. Įsimylėjimas – mirtinas žaidimas, į kurį įsitraukti noriu mažiausiai.

Sugriežiu krūminiais dantimis.

– Tu slapta mane įsimylėjai? – širdžiai daužantis į šonkaulius išberiu žodžius.

Niekada nemaniau, kad be abejingumo galėtų man dar ką nors jausti. Po šimts, *nenorėjau* apie tai galvoti dėl milijono priežasčių, kurių svarbiausia – Airisė geriausia iš visų turėtų asistenčių. Negaliu jos netekti. Ypač dabar, kai tapo esmine mano plano perimti tėvo pareigas dalimi.

Airisė susiriečia ir nevaldomai užsikvatoja. Per trejus kartu praleistus metus nė sykio nemačiau, kad prarastų sveiką nuovoką. Kas galėjo pagalvoti, kad užmovęs sužadėtuvių žiedą išvesiu iš proto?

Bandydama išlaikyti pusiausvyrą ištiesia ranką ir griebiasi, kas pakliūva po ranka, tuo netikėtai tampa aš. Pajuntu, kaip įsitempia kiekvienas kūno raumuo ir ranka nuvilnija šiluma, nuo kurios užsiliepsnoja visas kūnas. Negalėdamas pajudėti stebiu, kaip jos garsus juokas virsta astminių švokštumu.

Airisės reakcija atima žadą. Supratęs, kaip panikuoja nuo minties, kad galėtų mane mylėti, sudiegia paširdžius. *Tavęs niekada niekas nemylės*, – nepatogiausiomis akimirkomis mintis perskrodžia šaltas tėvo balsas.

Po vieną nuo rankos nuplėšiu jos pirštus.

– Išgyveni savotišką krizę?

– Ne, kvaily. Nemyliu tavęs, – su kiekvienu įkvėpimu skleisdama baisų švokštimą vėl nusijuokia. – Taip elgiuosi, nes esame draugai.

– Niekada nebūsiu tavo draugas. *Mažiausiai to norėčiau.*

Airisė suraukia lūpas.

– Meluoji. Draugai padeda vieni kitiems susirgus.

– Nesuprantu, apie ką kalbi.

– Prisimeni, kai sirgau gripu?

Sukryžiuoju rankas.

– Šis pavyzdys netinka.

– Taigi, prisimeni!

– Kaip galėčiau pamiršti. Teko samdyti valymo brigadą, kad iššveistų visus namų kampus.

– Gerai. O kaip tada, kai prisigėrei komandiruotėje?

– Man nereikėjo tavo pagalbos.

– Vos pavilkai kojas ir prašei supažindinti su mano dvyne, apie kurią nieko nežinojai.

Degtinę toleruoju lygiai taip pat kaip žmones – netoleruoju visai.

– Girtas būni daug mielesnis. Prašei tave apkamšyti ir sudainuoti lopšinę.

– Dabar tikrai žinau, kad meluoji. Tu neturi balso, –
lūpos grasina išlinkti į šypsena, bet spėju susitūrėti.

Airisė iškelia rankas.

– Gerai. Pamelavau. Bet jei būtum paprašęs, būčiau su-
dainavusi! Nes draugai padeda vieni kitiems.

Sumokėčiau bet kiek pinigų, kad žodis *draugai* būtų iš-
trintas iš visų pasaulio žodynų. Tokių neturiu ir nenoriu
turėti. Juo labiau nenoriu pats tokiu būti. Ypač jai.

Šiurkštus Airisės juokas virsta kosulio priepuoliu. Ne-
susitvardęs griebiu nuo stalo delninukę.

– Susitvarkyk tą baisų garsą.

Panaršiusi rankinėje Airisė susiranda inhaliatorių.

– Rūpiniesi mano sveikata?

– Tik iš savanaudiškų paskatų.

– Žinoma. Žinoma. Kaip galėčiau pamiršti, – nusišyp-
sojusi atsidaro inhaliatorių ir papurškia vaistų.

– Noriu sudėlioti visus taškus ant i.

Suraukusi antakius žiojasi kažką sakyti, bet spėju nu-
tildyti.

– Anksčiau padėjau tik todėl, kad esi mano asistentė.
Nešvaistau laiko tokioms beprasmybėms kaip draugystės.
Pati kalta, jei mūsų santykius palaikei platoniskais.

Kitaip nei moterys, kurios šalia manęs dažniausiai ap-
siašaroja, Airisė tik gūžteli pečiais.

– Klydau manydama, kad žmonėms tu gali jausti ne tik
panieką. Pažadu, daugiau nepasikartos.

– Jaučiu tik vieną jausmą – deginantį norą pasiekti galutinį tikslą.

Airisė atsidūsta.

– Gyvenimas neapsiriboja noru sunaikinti savo tėvą.

Nekreipdamas dėmesio į jos žodžius pasižiūriu į laikrodį ir suprantu, kad turėtume paskubėti.

– Noriu nustatyti pagrindines taisykles.

– Taisykles? – Airisė išpučia akis.

– Kiekvienas žvilgsnis, – ausyse pasigirsta besidaužančios širdies dūžiai. Delnais suėmęs jos skruostus išgirstu, kaip Airisė sulaiko kvėpavimą. Pirštu glostau jos švelnią odą, tarsi vien glamonėmis galėčiau išraižyti savo vardą. – Kiekvienas prisilietimas... – jai užsimerkus pats kūnas ragina atsitraukti. Išlaikyti atstumą, nes taip liesti nederėtų. Toks elgesys ištrina ribas. Bet kaip tikras bevalis įkvepiu kokosų aromato, dėl kurio antplūdžio priešgyniauja plaučiai. – Kiekvienas bučinys... yra melas, – lūpomis perbraukęs jos lūpas pajuntu, kaip užsiliepsnoja kūnas.

Airisė atsimerkia tik man atsitraukus. Akivaizdu, kad galvoje siaučia minčių audra. Abejingai susikišu rankas į kišenes ir stebiu, kaip giliai kvėpuojant kilnojasi krūtinė.

– Tu... aš... ką... – kalba tokia pat paini kaip ir mintys. Dėl tokios reakcijos turėčiau būti pamalonintas, bet kažkodėl jaučiuosi nejaukiai. Savo prisilietimais neturėčiau sukelti tokios reakcijos. Ypač jei sakydama, kad mane laiko *draugu*, kalbėjo nuoširdžiai.

Perimdamas iniciatyvą mėginu viską sudėlioti į vietas.

– Dėl palikimo padarysiu viską. Kad ir kas nutiktų, nepamiršk, kad tik žaidžiu.

Airisė žiojasi kažką sakyti, bet ją nutraukia skardus ir visą likusį gyvenimą mane persekiosiąs balsas.

– Nagi, mielieji. Svečiai nekantrauja susitikti su būsimais jaunavedžiais, – pokalbį nutraukia vestuvių planuotoja, tarsi karo vadė užrašine mostelėjusi į pobūvių salę.

– Pasiruošęs? – Airisė čiumpa mano ranką, bet nusišypso perpus mažiau nuoširdžiai nei šypsojosi Kalui.

Tyliu, žinodamas, jog meluočiau, kad ir ką sakyčiau.

Sudomino? Pirkite knygą
SUTARTIES SĄLYGOS
bene geriausia kaina **ČIA**

DEKLANAS

Man lemta tapti šeimos pramogų imperijos
generaliniu direktoriumi.

Vienintelė bėda? Senelio palikimas.

Maniau, neįmanoma išpildyti mirštančiojo noro susituokti ir
susilaukti įpėdinio, kol tam nepasisiūlė mano asistentė.

Mūsų santuoka atrodė puikus problemos sprendimas.
Tačiau kuo ilgiau apsimitinėjame prieš visuomenę, tuo
labiau abejoju dėl sutarties.

Neturėjau pamilti Airisės.

Tik ne tuomet, kai neišvengiamai sudaužysiu širdį.

AIRISĖ

Ištekėti už Deklano teoriškai atrodė paprasta.

Kartu apsigyventi. Išškelti vestuves. Susilaukti vaiko.

Norėdami išvengti bėdų nustatėme taisykles.

Jų niekada nederėjo sulaužyti.

Bet kas nutinka, kai netikri santykiai perauga į tikrus?

Įsimylėti – ne išeitis.

Bent jau ne man.

svajonių knygos

9 786090 309384

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos